

Wim Tijsseling, arbeidsrechtadvocaat

‘Alsof ik een dief van mijn hoofd was’

Wim Tijsseling. Van bewerkelijke puber op de middelbare school tot aanvankelijk agent en later onderzoeker. En van onderzoeker tot arbeidsrechtadvocaat. Hoe grillig kan het leven lopen.

Tekst: André van der Vlerk
Fotografie: Fotolux

Met de deur in huis: de Havo was niet het spekkie naar Wims bekkie. Hij herinnert zich het ‘rampjaar’ 1975. De knikkende knieën tijdens de laatste fietstocht van Dordrecht (school) naar Sliedrecht (huis): tergend langzaam om de naderende confrontatie met zijn ziedende ouders uit te stellen. Zijn broer zou classicus worden én promoveren in de theologie/filosofie. Zijn ene zus studeerde af in rechten en geschiedenis, zijn andere zus was ook classica. Bij Wim niets van dit alles. Wim stopte met leren en studeren. Tijdelijk. Later kwam het goed. Wim is een laatbloeiër.

Eng woord

De 66-jarige inwoner van Nieuwegein kan terugkijken op een kleurrijke carrière, waar zijn vader alleszins tevreden over zou zijn. Al is hij er als de kippen bij om dat begrip – ‘carrière’ – te relativiseren. “Wat betekent het nou eigenlijk

precies, dat het allemaal goed is gekomen? Ja, het is goed gekomen volgens de maatstaven van de maatschappij, dat je kennelijk carrière moet maken. Maar ik vind het maar een eng woord: carrière.”

Coupon

In een glossy stuitte de domineeszoon destijds op een coupon, waarin jongeren werden aangespoord om te solliciteren bij de politie. Wim, nog geen 18, moest zich melden bij het opleidingscentrum in Leusden. Voorwaarde: bezit van een fiets, ‘herenexemplaar, bij voorkeur zwart-gelakt, standaard of toermodel’, zoals in de uitnodiging stond. Niet veel later regelde hij als diender het autoverkeer. “Ik vond het fascinerend om in een hagelnieuw uniform te ontdekken, dat op straat de auto’s stoppen zodra je maar je hand omhoog doet. Ja, dat gaf in het begin wel een machtig gevoel. Nu kan ik dat natuurlijk nuanceren.”

Saaie verjaardagen

Bij de politie op het Utrechtse bureau Tolsteeg kwam hij al snel in aanraking met criminele zaken. Destijds was het zo geregeld dat degene die op een ernstig misdrijf stuitte ook bij het onderzoek naar de toedracht ervan werd betrokken. En zo kwam Wim bij de recherche terecht. Hoe spannend ook, het begon te knagen, het gevoel een intellectuele inhaalslag te moeten maken. Dus haalde hij voor zijn

dertigste alsnog zijn atheneum-diploma en meteen daarna zijn masterstudie rechten. “Het klinkt aanmatigend, maar ondanks mijn recalcitrante puberjaren, was ik best een slimme jongen. Dat ik school niet had afgemaakt, voelde alsof ik een dief van mijn hoofd was. Ik kom uit een academisch milieu. Mijn vader theoloog, mijn broer en zussen ook allemaal universiteit. Saaie verjaardagen hier, hoor. Er wordt óf over juridische zaken óf over Rome en Athene gesproken.”

Lik-op-stuk

Tegenwoordig is Wim arbeidsrechtadvocaat. Ook weer na een omweg. Bij de politie kon hij zijn juridische ei niet kwijt, nam daarom afscheid en startte binnen een maatschap als strafrechtadvocaat. Wat Wim betreft de mooiste discipline. “Lik-op-stuk: je hebt een zitting en twee weken later al een vonnis. De weg van de rechtbank naar de bajas is kort.” Toch vormden zijn verleden bij de politie en zijn calvinistische opvoeding obstakels. “Ik moest pleiten in strafzaken, waar ik zelf betrokken bij was geweest als onderzoeker. Bovendien ben ik opgevoed in de zin van: recht is recht en krom is krom. Het is niet zo dat er wordt gelogen in de strafadvocatuur, maar de heersende opvattingen strookten niet altijd met hoe ik erover dacht. Grote strafzaken zijn overigens ook niet zo aan mij besteed.”

Wim Tijsseling kent Van der Nat Verzekeringen – zeg maar – via. Zoals dat ook of juist vaak gaat in de business. Zoals het een advocaat betaamt, moeten zijn verzekeringen op orde zijn, vooral de beroepsaansprakelijkheidsverzekering. Die loopt dus via Joost-Jan van der Nat. Wim zegt daarover: “Hoe goed ik ook ben ingevoerd in arbeidsrecht, waar het om een aansprakelijkheidsverzekering gaat, kan ik dubbel en dwars vertrouwen op Joost-Jan. Wat hij ook aanbiedt, ik peins er nooit over om een offerte op te vragen bij een andere tussenpersoon.”

Een kleine drie jaar geleden stapte hij als arbeidsrechtadvocaat uit de maatschap. “Ik wilde het rustiger aan gaan doen.” Zijn partner Carolien kwam met een kwinkslag naar het populaire tv-programma De Rijdende Rechter: De Rijdende Advocaat. Niet dat het letterlijk zo ver kwam, maar er veranderde wel een en ander in huize Tijsseling. Wim bedient zijn klanten tegenwoordig vanuit huis, maakt meer tijd vrij voor de aangename zaken

in het leven en trekt er vaker op uit met de caravan.

Uitgelogd

Zoals voor iedereen geldt, heeft het leven Wim gevormd. Van het geloof dat hij als kind met de paplepel kreeg ingegoten – ooit was hij lid van de kerkenraad – is hij ‘uitgelogd’. Al oordeelt hij mild over zijn vader, de predikant die veel te vroeg, op 47-jarige leeftijd, heenging. De man die de geloofsleer op de uitlopers van de *bible belt* zo knap kon relativiseren en daarmee als een koorddanser balanceerde tussen strenge en vrijzinnige gelovigen. Wim vermoedt wel eens dat de stress die daarmee gepaard ging zijn vader fataal is geworden. Of hijzelf ooit nog bij de politie zou gaan? Dat niet. Het werk is veranderd: meer protocol, meer administratie, waarschijnlijk minder mensen-speurwerk en fingerspitzengefühl. Tegenwoordig haalt hij graag herinneringen op

aan goede tijden met gepensioneerde ex-collega’s in het lokale winkelcentrum. “Vreeswijk wordt wel het blauwe dorp genoemd, er wonen veel mensen die bij de politie hebben gewerkt. Als ik iemand tegenkom op Hoog-Zandveld, zeg ik tegen Carolien: ga maar alvast naar huis, dit kan uren duren.”

Ouwelullenpraat

Ook een verandering: Wim nam afscheid van zijn motor. Dat was even slikken voor iedereen die Wim kent, want hij en zijn gemotoriseerde tweewieler waren onafscheidelijk. Maar: “Ik wilde voorkomen dat de krant een keer zou verhalen over een verstokte motorliefhebber, die zijn ongeluk niet meer kon navertellen.” De zestiger wil doorwerken tot zeker zijn 75e. “Ook daarom ben ik uit mijn kantoor in Utrecht gestapt en werk ik nu vanuit huis. Ik wil het moment voor zijn dat de maatschap je er vanwege je leeftijd uit drukt. Of is dit ouwelullenpraat?” ●

